

Историята на Сам

Казвам се Самжит и съм роден в Делхи в Индия. Баща ми работеше в индийската секция на ББС и се премествахме на всеки две години на различно място. Израстнах на различни места – Кранфийлд в Англия и Чандигар в Индия.

На десет години ме изпратиха в училище-интернат в Раджастан в северозападната част на Индия. След това отидох в Индийския технологичен институт (ИТИ). Много от индийците в софтуерни фирми в Калифорния и Съединените щати са завършили университета. На 21-на заминах за Съединените щати. Искях да изградя един добър живот за себе си, да намеря добра работа и да започна кариера. Почти всички от моя клас емигрираха във Великобритания или в САЩ. Ако родителите ви не нямат бизнес, или не са в политиката, е много трудно в Индия да започнете добра работа и да направите кариера.

В Нюарк, Делауеър пристигнах с два куфара и 200 долара в джоба. Първо взех студентска виза, две години по-късно разрешително за работа. След три години получих зелена карта, след пет години - американско гражданство.

Въпреки, че дойдох тук съвсем сам, имах и няколко съученика, които също влязоха в университети на Източния бряг. С двама бяхме в един и същ университет и деляхме общ апартамент. Всъщност имаше много индийски студенти, които ми помогнаха да се почувствам като у дома си.

Днес аз живея в Бруклин, Ню Йорк. Старши съдружник съм в консултантска компания. Съветвам големи компании за технологични иновации.

Чувствам гражданин на света и свързан с В Ню Йорк. Работя за глобална компания, клиентите ми по целия свят. Виждаме се в САЩ, Европа и Азия. Приятелите ми са пръснати по целия свят. Отивам на почивка на различни места по света. От друга страна, аз имам и силни местни контакти. Когато живееш в Бостън, станах кръстник на дъщерите на няколко приятели. Когато се преместих в Ню Йорк, се срещнах със сегашната ми приятелка. В Бруклин съм като у дома сега.

Да живееш в Бруклин и Ню Йорк те прави много космополитен. Хората се отнасят към мен като нюйоркчанин. Тук никога не се чувствам „различен“. На други места в страната ви казват: върни се, откъдето си дошъл". Но това не се случва в Ню Йорк. Съединените щати е моя дом. Културата на страната също ми пасва.

Разбира се, че семейството ми липсва и на тях им се иска често да се връщам. Това е най-трудното: Родителите ми вече остаряват и не могат да пътуват. Те винаги се чувстват самотни и искат ги виждам на всеки няколко уикенда - сякаш съм живея на няколко преки. Въпреки че има директен полет до Делхи, той все още е далеч. Рядко ги посещавам повече от два пъти в годината.